

JENTA OG KRÅKA

Æ satt her om dagen og lest ei avis
Sånn som æ gjør jamnt og trutt
Tenkte på alle dæm drømman æ hadd
Som en etter en har tatt slutt

Då fikk æ et syn av ei jente
Med ei skadeskutt kråke i favn
Ho springe ivei gjennom skogen
Så fort som ho berre kan

Ho springe med flagranes lokka
Ho springe på tynne små bein
Ho trygle og ber til ei høgare makt
At det ikkje skal være førr seint

Jenta e lita og håret så lyst
Med kinn som e flammanes rød
Kråka e stor og kållanes svart
Og snart e den aldeles død

Men jenta ho springe før livet
Med en skadeskutt fuggel i favn
Ho springe mot trygghet og varme
Førr det som e riktig og sant

Ho springe med tindranes øya
Ho springe på tynne små bein
Ho veit det e sant, det som pappa har sagt
Fins det liv e det aldri for seint

Æ begynte å dirre i smerte og nød
Æ resta av redsel og skrækk
Førr æ vesste jo alldeles tydlig og klårt
Det va et bilde av mæ æ har sett

Mett håp e ei skadeskutt kråke
Og æ e et springanes barn
Som trur det fins når som kan hjelpe
Som trur det fins når som har svar

Æ springe med dunkanes hjerte
Æ springe på tynne små bein
Æ trygle og ber sjøl om æ smertefullt veit
At det egentlig e alt for seint